

Hồi 50

Tam thiên chi ước

Yến Phi vùng khỏi bàn tay của Độc Tẩu nắm đầu vai của chàng, thở lấy hơi, đưa mắt nhìn lão đầu quái dị biến đổi thất thường, cổ họng dần dần bớt đau, nhất thời nói không ra lời.

Hung quang trong song mục của Độc Tẩu bị thay thế bằng một thứ thần sắc hưng phấn cuồng nhiệt, nhìn đinh đing lên cổ chàng không chớp mắt, thì thào: "Xem kìa! Vết bầm trên cổ người đã biến mất! Kỳ diệu làm sao!".

Yến Phi lại thoái ba bước, chuẩn bị sẵn, nếu Độc Tẩu có dị động, lập tức lớn tiếng gọi Tống Bi Phong vào cứu, hỏi dò: "Ta phải đi rồi!".

Độc Tẩu run người, hoang mang lắc đầu: "Không được đi!".

Yến Phi thoái hai bước nữa, than: "Tuy nói là chuyện bất đắc dĩ, bất quá, ta đã chịu nhận lời ủy thác của Vinh Trí đạo trưởng mang vật đó đến cho lão trượng, vẫn là ta không đúng. Tiếc là chuyện đến nước này, ông trời cũng không có cách cải biến. Ài!".

Độc Tẩu hai mắt chớp chớp, bình tĩnh trở lại, để lộ một nụ cười khổ não bất lực, cũng thở dài một hơi, từ từ nói: "Trên sự thật, người đã cứu ta một mạng, Vinh Trí tên khốn đó kêu người đem 'Đan kiếp' đến, căn bản không phải có hảo tâm! Biết rõ ta tất sẽ nhịn không được uống thuốc, mà kết quả cuối cùng tất là bị đốt cháy kinh mạch mà chết. Kỳ thật ta nên cảm kích người mới đúng".

Yến Phi nghe vậy trợn mắt há hốc mồm, vị quái lão đầu độc lập cách biệt xã hội, bất cận nhân tình, sao bất chợt biến thành tốt đẹp như vậy? Sao lại hiểu thấu sự lý như vậy?

Độc Tẩu đôi mắt ti hí thoáng qua thần sắc hưng phấn, mau mắn tan biến, khàn giọng: "Người có phải vẫn còn muốn khôi phục nội công? Khà! Không phải là ta khoa trương với người, số người luyện đan trong thiên hạ tuy đông, người có năng lực so ra lại chỉ có một mình Hưởng Độc ta, có biện pháp giúp người hoàn thành tâm nguyện...".

Yến Phi thầm nghĩ thì ra lão ta tên là Hưởng Độc, hoài nghi nói: "Lão trượng, ông có thể không trách tôi uống 'Đan kiếp', tôi đã cảm kích phi thường rồi, nào dám vọng tưởng lao phiền lão trượng".

Độc Tẩu cười nhe răng, vui vẻ nói: "Đâu có! Đâu có! Đối với ta mà nói, giúp người phục hồi nội công đã mất, tức có thể thuận phục 'Đan kiếp', là sự khiêu chiến lớn nhất trong đời luyện đan của ta, ta ngàn vạn lần không thể bỏ qua cơ hội duy nhất này. Không phải ta nói để hù, hiện tại, thể chất của người khác với người thường, hiển hiện tình huống làm cho người ta nghĩ nát óc cũng không liệu giải được, nhưng chung kết cũng như vậy mà thôi. Không có sự trợ giúp của ta, bảo đảm nội công của người vĩnh viễn không thể hồi phục nguyên trạng, thậm chí còn nặng hơn trước nữa".

Yến Phi đối với việc lão là người tốt hay là tà ma vẫn chưa thể phân biệt rõ. Bất quá lại khẳng định Độc Tẩu đối với 'Đan kiếp' có kiến thức rất sâu xa, nếu không phản ứng của lão hồi nãy không có kịch liệt như vậy, hơn nữa còn không tin mình có thể uống Đan kiếp mà không chết.

Mục đích của chàng lần này đến đây chính là muốn khôi phục nội công tu vi, khôi phục phương thức sinh hoạt như quá khứ, cơ hội duy nhất trước mắt cực có khả năng là như Độc Tẩu nói.

Độc Tẩu lại hỏi: "Người có biết lai lịch của 'Đan kiếp' không?".

Đối với Yến Phi, câu nói của lão còn hấp dẫn hơn so với bất cứ lời dụ khuyển nào khác, ngần ngừ, gật đầu đáp: "Xin lắng tai nghe!".

Độc Tẩu lại không nhin được vẻ vui mừng kỳ quái: "Theo ta!".

Đi trước bước lên thạch cấp vào căn ốc.

Yến Phi theo lão vào nhà, bên trong cửa là một sảnh đường rộng rãi, lại thô lậu đến mức làm cho người ta khó tin là có người cư trú, 'bốn bức tường không' là hình dung bèn sát nhất. Ngoại trừ trong góc có một mảnh chiếu rách ra, không còn vật gì khác.

Độc Tẩu lên tiếng "mời ngồi", hai người khoanh chân ngồi trên cái chiếu.

Độc Tẩu đằng hắng một tiếng, giống như sợ chàng thấy tình huống trước mắt mà mất đi tín tâm với lão, thấp giọng cười hề hề thần bí: "Đừng có nhìn bố trí giản dị ở đây, chỉ là thủ pháp của ta che giấu tai mắt người ta, trên sự thật, tàng giấu dưới gian nhà là luyện đan phòng dâm xưng là thiết bị hoàn thiện nhất thiên hạ, ta tốn hết thời gian ở đó, cho nên không lý gì tới chỗ nào khác".

Yến Phi nghĩ ngợi, thì ra là vậy. Xem ra Độc Tẩu đã luyện đan đến mức thành si đại, cũng vì vậy mà đối với mình đã nuốt 'Đan kiếp' sinh ra hứng thú, cũng như một thầy lang giỏi gặp phải tạp chứng khó chữa, tất không nhin được ngứa ngáy tay chân.

Độc Tẩu lúc này giống như một tiểu lão đầu từ ái thiện tâm, trầm ngâm một hồi, nói: "Người đã thấy chữ khắc trên mình ống rồi?".

Yến Phi gật đầu: "Bên dưới hai chữ 'Đan kiếp', có bốn chữ nhỏ hơn: 'Cát Hồng khắp chế'".

Độc Tẩu rùng mình, tựa như đang khắc chế xung động, lại mau mắn bình phục, nhíu mắt chăm chăm nhìn chàng: "Nếu truy nguyên nguồn cội, Cát Hồng tiên thánh có thể coi là khai sơn tổ sư gia của Đan đạo phái bọn ta, Vinh Trí là sư đệ của ta, ta nào có biết 'Đan kiếp' giấu trong người gã. Khà! Gã cuối cùng đã chết rồi!".

Yến Phi biết lão hận Vinh Trí dữ lắm, không muốn nghe lão chửi người đã chết, nói lấp: "Tổ sư gia Cát Hồng của ông, sao lại dùng từ ngữ 'khắp chế' cổ quái vậy?".

Độc Tẩu đáp: "Trong đạo môn của ta, người biết 'Đan kiếp' chỉ có một ít, người thật sự rõ lai lịch cũng chỉ có hai người Vinh Trí và ta. Chuyện dài dòng nói tóm lại, năm xưa, cùng thời kỳ với Cát Hồng thánh tổ còn có một vị đan thuật đại gia kêu là Phong đạo nhân, thuật nội đan ngoại đan tuyệt không thua Cát Hồng thánh tổ, chỉ vì tính cách cô tịch, hiếm khi qua lại với người khác, cho nên không ai biết đến. Cát Hồng thánh tổ là hảo hữu tri giao duy nhất của lão ta, thường trao đổi kinh nghiệm sở học, rất là tâm đắc".

Chợt như nhớ đến chuyện gì, vỗ trán hỏi: "Còn chưa thỉnh giáo danh tánh của tiểu huynh đệ?".

Yến Phi thản nhiên đáp: "Lão trượng có thể gọi ta là Yến Phi".

Độc Tẩu cười khan hai tiếng: "Ta dựa vào mình tuổi cao, gọi ngươi là tiểu Phi. Để ta trước hết giải thích một lượt, nội đan, ngoại đan, không ngoài cách tu thân cách vật. Học vấn của thiên hạ ngàn môn vạn loại, duy có Đan học là độc tôn, vì Đan học là môn học duy nhất có thể khiến người ta siêu thoát sinh tử, thành tiên thành thánh. Thân thể con người là một đất trời nhỏ, vũ trụ là đất trời lớn, luyện nội đan là thuật thiên - nhân hợp nhất, đó là nội đan".

Đang lúc lão nói chuyện đề cập Đan học, toàn thân giống như thoát thai hoán cốt, cả tư thế cũng thẳng thớm, trên mặt lấp lánh ánh thành kính đối với Đan đạo làm cho người ta không thể hoài nghi.

Yến Phi bắt đầu tin lão có thành ý trợ giúp mình thoát ly khốn cảnh trước mắt, nếu không không thể dụng tâm giảng giải như vậy.

Độc Tẩu nói tiếp: "Còn về ngoại đan, là lối xem xét những phân chia khác biệt của vật thể trong vũ trụ, đối với Đan gia bọn ta mà nói, thiên hạ không có vật nào là không hàm chứa một thứ lực lượng thần bí không thể lường được, lực lượng của vũ trụ, vấn đề là làm sao để phóng thích nó ra. Nhỏ từ hạt bụi, lớn đến sông núi, không có thứ nào là

không như vậy. Thuật ngoại đan chính là đem tinh hoa hàm ẩn trong các vật mà đề luyện ra, lại chiếm cứ làm của mình. Nội đan, ngoại đan, phụ bù nhau, hợp thành tiên đạo chi thuật, tất cả các đường đồng quy, vật ta như một”.

Yến Phi nói: "Ta lần đầu tiên nghe giải thích về Đan đạo chi học như vậy, lão trượng thật là đã phát huy được những gì tiền nhân chưa phát huy được”.

Độc Tẩu hưng phấn lên, nói: "Phương diện này Vinh Trí không bằng ta, nếu không phải sư phụ thiên vị, sao lại truyền 'Đan kiếp' cho gã mà không giao cho ta”.

Yến Phi nói: "Lệnh sư có khi không phải thiên vị, mà là vì lo cho ông, sợ ông nhịn không được mà uống vào, mất mạng như chơi”.

Độc Tẩu hiển nhiên chưa từng nghĩ tới phương hướng đó, nhất thời há miệng nói không nên lời.

Yến Phi sợ Tống Bì Phong đợi lâu lo lắng, thôi thúc: "Còn Phong đạo nhân kia...”.

Độc Tẩu sực tỉnh: "Đúng! Phong đạo nhân cả đời say mê thuật luyện đan, đến tuổi năm mươi bỗng nhiên tuyệt tích, mười hai năm sau, Cát Hồng thánh tổ nhận được một phong thư do lão ta sai người mang đến, mới biết lão ta tìm chỗ tiềm tu một thứ đạo thuật đã thất truyền từ đời Hán, tên gọi 'Hỏa đan', hơn nữa đã tiếp cận giai đoạn thành công, mời Cát Hồng đến làm hộ pháp cho lão ta, chứng kiến ngày mừng phi thăng của lão ta”.

Yến Phi đối với 'Đan kiếp' bắt đầu có chút phác họa, Phong đạo nhân đương nhiên thăng tiên không thành, cho nên để lại 'Đan kiếp', Cát Hồng nói là 'khấp chế’.

Độc Tẩu lộ thần tình tiếc nuối quan hoài, than thở: "Lúc Cát Hồng đến đất tu chân của Phong đạo nhân, bỗng phát hiện Phong đạo nhân hành công đã đến thời điểm quan đầu, hơn nữa có thể tẩu hỏa nhập ma, đang định viện thủ, Phong đạo nhân không ngờ tự động bốc cháy, nội tạng vài chộp mất xương cốt không còn, có thể thấy sức mãnh liệt của đan hỏa, hơn xa bất cứ loại lửa thường nào. Điều kỳ diệu nhất là, chỗ Phong đạo nhân bị đan hỏa đốt rụi, lưu lại một nhúm lửa to như quyền đầu, đang dần dần sụt nhỏ lại. Cát Hồng thánh tổ gắng đè nén hỏa nhiệt, dùng tuyệt thế thần công cách không thu đan hỏa vào cái ống đồng dị bảo mang bên mình, từ đó không mở cái ống đồng đó ra nữa, giữ trong bản môn truyền tới đời nay”.

Yến Phi kinh ngạc: "Không có ai có lòng hiếu kỳ sao? Hay đan hỏa trong ống đã vì năm dài thảng rộng mà tắt rồi”.

Độc Tẩu ngạo nghễ: "Đan hỏa trong trạng thái nép ẩn, vĩnh viễn không thể tắt diệt, nếu không người đâu thể nào mất đi nội công. Cát Hồng thánh tổ lưu lại điều cấm, ai

nếu chưa nghĩ được phương pháp thuần phục đan hỏa mà lỗ mãng mở ống, tất sẽ gặp họa. Cả thánh tổ cũng vô kế khả thi, ai dám mạo hiểm chứ. Được rồi! Những gì ta nên nói đều đã nói hết, hiện tại đến lượt người kể cho ta biết toàn bộ quá trình trải qua, không được để sót bất cứ chuyện gì, nếu không, thánh tổ có sống lại cũng không giúp được người đâu”.

Yến Phi ôm tâm tình xả lảng một ván, đem toàn bộ sự kiện kể hết không thiếu một chút.

Độc Tẩu trịnh trọng lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi vài ba câu, câu cú hiển lộ tri thức phong phú của lão trên phương diện Đan học, đến khi Yến Phi kể xong, Độc Tẩu nói: "Ta có tám, chín phần tin chắc có thể giúp người phục nguyên, bất quá phải cần ba ngày lo chuẩn bị, thời gian đó tất cả phải làm đúng theo ta phân phó, đừng hỏi vô vị. Hôm nay là mừng một tháng hai, mừng bốn giờ Thìn người đến đây, người chỉ có thể đi một mình, thời gian thi pháp có lẽ sẽ kéo dài hai ba ngày”.

Yến Phi đâu còn đất chọn lựa, gật đầu chịu nhận.

Độc Tẩu nói: "Ba ngày này người cũng không thể ăn không ngồi rồi đâu, ta truyền cho người một thứ pháp môn dẫn hỏa, là bí truyền của bọn ta, chưa từng truyền cho người ngoài, lần này tình huống đặc thù, đành phá lệ một phen”.

Ngưng một chút lại tiếp lời: "Tên của quyết này là 'Tý Ngọ Âm Dương Quyết', đạo tu là tiến dương hỏa, thoái âm phù. Nếu chỉ đơn thuần dẫn hỏa, sẽ hại mạng người, cho nên tu bằng cách thoái âm phù để điều hòa, giờ Tý tiến dương, giờ Ngọ thoái âm, Tý Ngọ qua lại điều chuyển, lúc thủy thịnh thì dẫn hỏa, lúc hỏa thịnh thì thoái âm”.

Yến Phi bản thân cũng là hành gia, vừa nghe liền biết có đạo lý, càng tin vào thành ý của Độc Tẩu, cởi mở tâm linh lắng nghe.

o0o

Yến Phi và Tống Bi Phong đang ở trong một góc trà quán, nhấm nháp trà thơm và đồ điểm tâm, giờ này là giờ Mùi, trong quán ngoại trừ bọn họ ra, không còn khách nhân nào khác.

Bọn họ tháo giày, ngồi trên chiếu cỏ dày êm, thư thả dựa mình trên đệm mềm, tràn đầy cảm giác du nhàn. Trong quán thấp bếp lửa, ấm áp như mùa xuân. Trên sự thật ngày xuân đã sắp đến, tuyết cũng từ từ dung hóa.

Tống Bi Phong nhìn chàng mỉm cười: "Ta còn nghĩ ngươi sẽ vào tửu quán, nào ngờ lại đến uống trà, thật vượt ngoài ý liệu của ta, lão đệ không phải mỗi ngày không có rượu vào là không vui sao?".

Yến Phi đối với hắn rất có hảo cảm, không muốn lừa gạt hắn, càng tin rằng hắn là một người kín miệng, lời hứa ngàn vàng, đáp: "Ta chỉ lo cho bản thân, cho nên mấy ngày này cần phải kiêng rượu".

Tống Bi Phong mừng rỡ: "Lão đệ đi tìm người gọi là Độc Tẩu, thì ra là vì y có biện pháp giúp cho lão đệ khôi phục nội công, đúng không?".

Yến Phi đáp: "Còn phải nhờ lão ca trợ giúp, Độc Tẩu tính tình cổ quái cô tịch, hỉ nộ vô thường, lão ta sẽ dùng thời gian ba ngày chuẩn bị, sau ba ngày, ta cần phải một mình đến chỗ lão ta, lúc thi thuật, thời gian ngắn nhất là một ngày rưỡi, nhiều thì ba ngày".

Tống Bi Phong trầm ngâm: "Xem ra ngươi và lão ta chỉ là mới quen, lão đầu đó có đáng tin không?".

Yến Phi bần thần: "Ta không biết. Bất quá lão ta hiện tại là hy vọng duy nhất của ta, mà lão ta cũng là người duy nhất hiểu thấu hoàn cảnh của ta, nếu không, cho dù 'Đan vương' An Thế Thanh tự mình đến đây cũng vô kế khả thi".

Tống Bi Phong ngạc nhiên: "Thì ra ngươi đã sớm đoán được người An gia thỉnh đến trị liệu cho ngươi là An Thế Thanh".

Yến Phi thốt: "Ta không phải là cố ý che giấu, mà là vì tao ngộ ly kỳ, nếu kể với người khác, sẽ không phân biệt được gì, chỉ có Độc Tẩu mới vừa nghe là đã minh bạch".

Tống Bi Phong hậm hực: "Ngươi vẫn không định nói cho ta biết? An gia nếu biết ta đã đáp ứng với người không đem sự tình nói ra, ông ta tuyệt sẽ không hỏi truy tới nửa câu".

Yến Phi trong lòng biết rõ, nếu không có sự chi trì của Tống Bi Phong, Tạ An làm sao cũng không cho phép chàng đơn độc hành động, cười khổ: "Được rồi!", bèn đem chuyện làm sao có được 'Đan kiếp', làm sao mà nuốt vào nhất nhất kể hết ra.

Nghe xong Tống Bi Phong trợn mắt há miệng, thở phào một hơi: "Thế gian không ngờ có biết bao là kỳ sự, nếu không phải ngươi sống rành rành trước mắt ta, ta thật không thể tin được".

Yến Phi thốt: "Sinh tử có mệnh, họa phúc có số, mối hiểm này ta không thể không mạo. Xin lão ca tạo điều kiện cho ta".

Tống Bi Phong nói: "Nếu ta là người, cũng khẳng định sẽ không một chút do dự mà đi mạo hiểm phen này. Không thành vấn đề, người an tâm đi! Bất quá vì an toàn, ta sẽ sử dụng thủ pháp vật của ta, đưa người vào luyện đan thất của Độc Tẩu mà không ai biết".

Yến Phi càng tăng phần hảo cảm đối với hắn, cười nói: "Nhậm Dao chắc nghĩ đã giết chết ta rồi, cho dù y biết ta chưa chết, cũng đâu có nhiều thời gian ở không cả ngày lẫn đêm ngoài hẻm Ô Y đợi ta xuất hiện như vậy?".

Tống Bi Phong lắc đầu: "Cẩn thận một chút là hơn, hiện tại Kiến Khang hình thế hiểm ác, sau khi người vừa tiến vào chỗ Độc Tẩu, ta đã đi điều tra dải phụ cận, may là không có phát hiện gì. Nếu không hiện tại ta đã phái người đi tuần tra, cố sức bảo vệ Độc Tẩu, không để cho người gặp tai nạn, giúp người hoàn thành hy vọng".

Yến Phi thốt: "Võ công của Độc Tẩu không dưới Vinh Trí, trừ phi người đến là Nhậm Dao, tự bảo vệ lấy mình chắc thừa sức".

Tống Bi Phong hỏi: "Còn 'Tiểu Hoạt Di Lặc' Trúc Bất Quy thì sao?".

Yến Phi ngậy người: "Sao lại có thể là y?".

Tống Bi Phong hỏi: "Người biết rõ về con người đó không?".

Yến Phi đáp: "Y ở phương Bắc là người có danh vị, võ công trong Di Lặc Giáo tề danh cùng ni Huệ Huy, gần bằng Trúc Pháp Khánh, võ lâm Bắc phương sợ y như sợ cọp, xem ra y cho dù không hơn Nhậm Dao thì cũng suýt soát không kém gì mấy".

Tống Bi Phong than: "Nhận ý của hai huynh đệ Tư Mã Diệu và Tư Mã Đạo Tử, Vương Quốc Bảo thỉnh Trúc Bất Quy đến Kiến Khang, lại muốn xây Di Lặc tự cho y, Trúc Bất Quy đang dừng chân ở Minh Nhật tự của Trúc Lô Âm, chuyện này có làm cho người sinh ra liên tưởng gì không?".

Yến Phi lẩm bẩm: "Vương Quốc Bảo, Trúc Bất Quy, Trúc Lô Âm..."., giật nảy mình: "Có âm mưu!".

Tống Bi Phong trầm giọng: "Hiện tại trong Kiến Khang thành An gia là người duy nhất dám phản đối Tư Mã Diệu xây Di Lặc tự, ai khác cũng đều tức mà không dám nói, hiện tại Tư Mã Diệu tuy tạm thời nhượng bộ, đình chỉ việc xây dựng Di Lặc tự, bất quá sự tình chưa giải quyết, còn nhớ lúc bọn người bị tập kích, xảo diệu làm sao đúng ngay sau lúc An gia nhập cung mở mặt bài với Tư Mã Diệu không?".

Yến Phi minh bạch, gật đầu: "Không trách gì lão ca nói còn đợi địch nhân đến đối phó người".

Tống Bi Phong nói: "Cuộc đột tập vừa rồi nhất định là đã trừ bị từ lâu, không phải là chuyện làm vội vàng, trước khi người gặp Độc Tẩu, bọn ta trên đường có gặp Trúc Lô

Âm, càng không phải là xảo hợp, mà là nhắm ta phát lời cảnh cáo, có thể là để Trúc Bất Quy trong bóng tối theo dõi kè bên, nhìn rõ dạng mạo của ta".

Yến Phi là lão giang hồ, đồng ý: "Trên đường ngựa xe nhiều như vậy, Trúc Bất Quy không chừng núp trong một cỗ xe".

Tống Bi Phong nói: "Tất cả đều nhằm vào Tống mỗ, hơn nữa bố cục chu tường, tính toán kỹ càng, chỉ từ việc Trúc Lôi Âm xuất hiện liền lệ trước mắt bọn ta, sự tình rõ ràng không phải đơn giản".

Yến Phi chau mày: "Lão ca có thể đem chuyện này nói cho An công biết".

Tống Bi Phong cười khổ: "An gia có quá nhiều chuyện đau đầu! Ta thật không muốn làm tăng thêm phiền não cho ông ta. Hơn nữa ông ta dù sao cũng không phải là người trong giang hồ, không thể minh bạch chuyện giang hồ. Những năm gần đây, ta trong bóng tối làm nhiều chuyện cho ông ta, giao thiệp với các bang hội, chỉ kể cho ông ta biết kết quả, không đề cập đến quá trình từ đầu đến đuôi".

Yến Phi trong lòng nghĩ chỉ có nhân vật như Tạ An mới có được thủ hạ như vậy: "Hoàn cảnh hiện tại của lão ca hiểm ác phi thường. Ta thật không hiểu Vương Quốc Bảo dù gì cũng là con rể của An công, sao lại biến thành như oan gia huyết hải thâm cừ vậy".

Tống Bi Phong buồn bã: "Tấn thất xuống phương Nam, định đô vùng Giang Tả, thuở ban đầu Vương gia có người tài ra mặt, che chắn hoàn toàn Tạ gia. Vương Đạo, Vương Đôn đều là người quyền khuynh triều đình, bất hạnh là Vương Đôn hưng binh tạo phản, tuy bị bình định, Tư Mã thị đối với Vương gia sinh ra giới bị, chuyển sang nâng Tạ mà hạ Vương. An gia dưới tình huống đó tiếp thu gánh vác triều đình giao phó".

Ngưng một chút rồi nói tiếp: "Hai nhà Vương Tạ quan hệ mật thiết, hơn nữa gia thế đối hợp, vì vậy Phình Đình tiểu thư gả vào nhà họ Vương là chuyện thuận lý thành chương. Lúc đó tính ác của Vương Quốc Bảo chưa hiện, An gia tuy không ưa Vương Quốc Bảo, nói gã tướng cách mỏng manh, vẫn không thể không tiếp nhận lời đề thân của Vương gia. Nào ngờ Vương Quốc Bảo sau này hành sự tham lam, cho vay cắt cổ, trục lợi quá đáng. Chuyện này khiến An gia rất bất mãn, kềm chế không cho gã nhiệm mệnh tại triều đình, làm cho gã cực hận An gia. Phình Đình tiểu thư hiện tại đã về nhà gái, không chịu quay lại, Vương Quốc Bảo cũng đã lâu không bước vào Tạ gia nửa bước, người có thể thấy được quan hệ của song phương hiện tại ác liệt đến mức nào. Vương Quốc Bảo là kẻ có dã tâm, gã muốn làm một Vương Đôn khác, mà An gia và Huyền thiếu gia chính là chướng ngại lớn nhất của gã".

Yến Phi trầm nghĩ, nếu mình thật có thể phục hồi võ công, trước khi ly khai Kiến Khang có thể sẽ thuận tay can thiệp vào chuyện Vương Quốc Bảo, coi như báo đáp ơn khoản đãi của Tạ An.

Tống Bi Phong nói: "Thôi về nhà đi! Tránh làm cho An gia lo!".

Tâm thần của Yến Phi chuyển sang lời hẹn ba ngày sau với Độc Tẩu, hy vọng lão ta không nói láo. Từ sau khi mất đi nội công, chàng chưa từng có giờ phút nào trông mong khôi phục nội công tu vi như giờ phút này.

- o O o -